

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע

י' - ט"ז טבת

ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

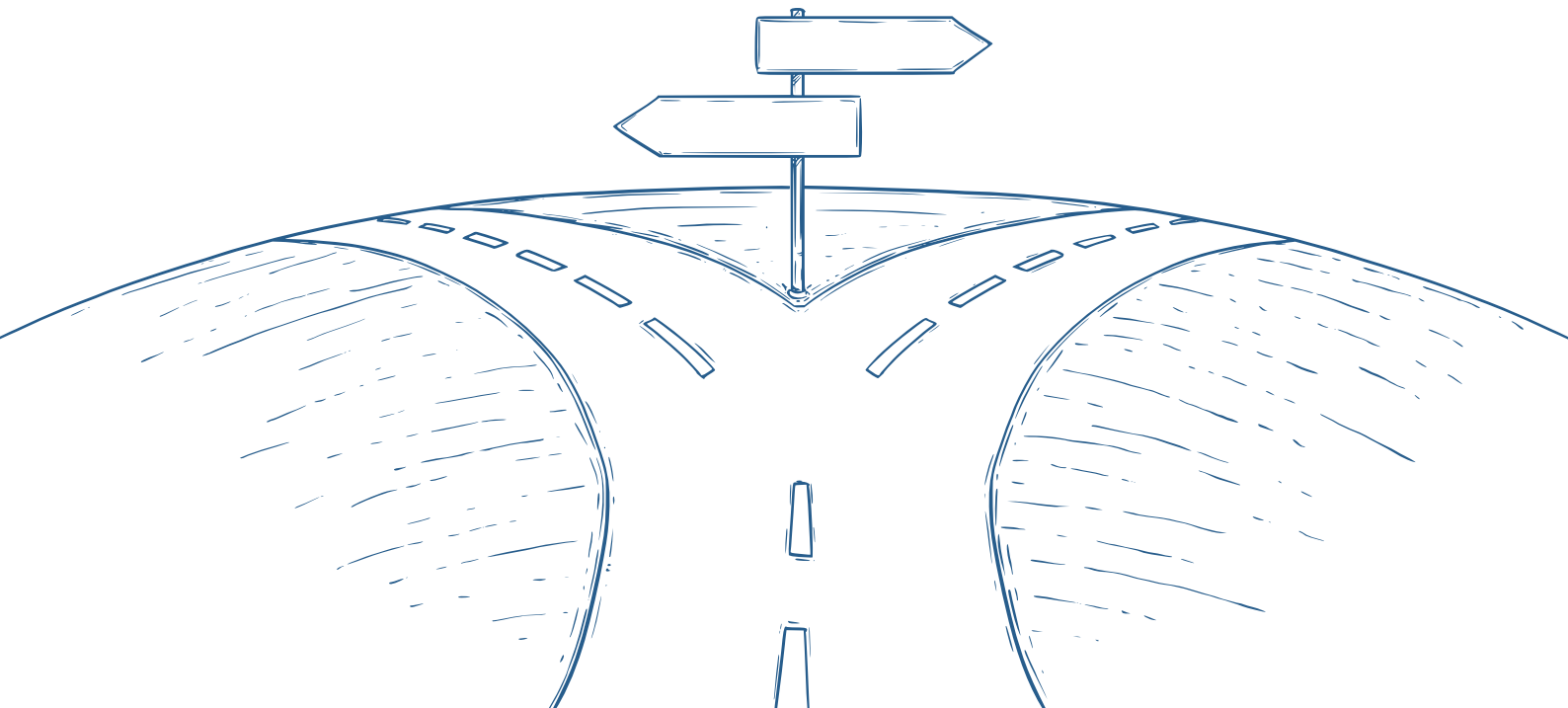
לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-15 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראלים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

תוכן עניינים

- 4 עשרה בטבת ואחדות בעם ישראל ו
- 5 אנשי האו"ם והסימטריה א
- 8 עשר הערות לקראת 'עסקת חטופים' ב
- 11 שיעור בהיסטוריה: איך אנחנו יכולים לשחרר את החטופים? ד
- 14 התייחסות ל'עסקת החטופים' ד
- 16 כמה הארות מתוך טלטלת עסקת החטופים ה

ניתן ללחוץ על שם המאמר ולהגיע למאמר
באתר האינטרנט. שם ניתן לשמוע את המאמר,
להגיב לכותב וכן לקרוא מאמרים נוספים

עשרה בטבת ואחדות בעם ישראל

אודי בן חמו

בעשרה בטבת החל המצור הפיזי על חומת העיר ירושלים. זה הפשט, כך כתוב מפורשות.

המצור נמשך כשנתיים וחצי עד להבקעת החומה בי"ז בתמוז וחורבן בית המקדש בתשעה באב.

”
משמעות
צום עשרה
בטבת לא
קשורה כלל
ל'אחדות',
שהיא
בוודאי ערך
חשוב ואין
מי שאינו
מעוניין
בה, אבל
במשמעותה
האמיתית,
לא
המזויפת

משמעות צום עשרה בטבת לא קשורה כלל ל'אחדות', שהיא בוודאי ערך חשוב ואין מי שאינו מעוניין בה, אבל במשמעותה האמיתית, לא המזויפת. אנו מעוניינים באחדות אך לא בעבדות.

(אגב, אם ממש רוצים לחפש את הסיבות הרוחניות העמוקות, אז עזיבת ברית ה' וערעור חומת התרבות היהודית שנסדקה, היא היא הסיבה).

לכן, עוד לפני כל מיני חשבונות מפולפלים, כדאי לחזור לבסיס - קודם החל המצור הפיזי כי ההגנה הביטחונית כשלה ואפשרה לאויב לסגור על העיר.

הביטחון הבסיסי, המעגל הכי טבעי ופשוט לפני סיבות רוחניות עמוקות, כשל.

לפיכך - לפני שמתחילים עם 'דרשות שימושיות' נכונות יותר או פחות, הנרתמות לקמפיינים בעד מסרים ציניים הנשלפים באופן קבע בתעניות, ראוי קודם לפעול בנחרצות לחיזוק החומות התודעתיות הפשוטות, ולשנות את תפיסת העולם הנוראה המסרבת לפעולה נחושה של כיבוש שטח, הוצאת האזרחים והטלת מצור על המחבלים.

זה מוסרי וזה עומד בכללי המשפט הבין-לאומי, וזה יגרום למחבלים מורעבים ומוכים לצאת ממחילותיהם עם ידיים מורמות ולהיכנע.

לכך ראויים להיות מכוונים האנרגיות והמשאבים - לשינוי ה'ראש', החשיבה ותפיסות העולם העומדות מאחורי הפעולות. כך פועלים אנשים מבוגרים וממוקדים. ודי לחכימא ברמיזא.

שבת שלום!

אנשי האו"ם והסימטריה

איתן אסמן

האו"ם הוא ארגון בין-לאומי שהוקם כדי לפעול למען זכויות אדם בעולם ולקדם שלום עולמי. מאחר והאו"ם לא בקי בפרטים אלא בעיקר בסיסמאות גבוהות, אין לו שום יכולת לעשות שלום בין מדינות. בגלל שהוא לא רוצה לנקוט צד, הוא הרבה פעמים מאשים את שני הצדדים, ויוצר סימטריה מזויפת, וכך הוא מרגיע את עצמו שהוא הממוצע בין שני צדדי-קיצון והמפשר ביניהם. האו"ם מחפש את השלום ולא את האמת - וכשאינן אמת גם אין שלום אמיתי, רק מזויף. כיום האו"ם אף מקדם רִשָּׁע וחוסר צדק בוטה, כפי שרואים ביחסו כלפי מדינת ישראל.

אין אמת, יש קיצוניים משני הצדדים

התרבות הפוסט-מודרנית, לפיה אין אמת, חדרה לעומק החברה הישראלית. הפוליטיקה התחילה לאמץ מושג שנקרא "מפלגת מרכז", כביכול בין ימין ובין שמאל, בניסיון לטשטש את המחלוקות. בפועל, המציאות ואתגריה דורשים הכרעה מעשית ברורה, ומפלגות המרכז נתפסות כאנמיות, חסרות אמירה ופתרון מעשי, וכמו האו"ם, מנסות ליצור שלום אוטופי, שמתרסק לסלעי המציאות.

הסימטריה הקדושה

אך לא רק הפוליטיקאים מנסים לדבר בשפה שאין ימין ושמאל, אלא גם תנועות אזרחיות. התקשורת מערבת את האזרחים כל הזמן בפוליטיקה והופכת כל סוגיה אישית לפוליטית (עיינו בארכיון שלנו 'האישי הוא הפוליטי'). לאזרחים נמאס מהמלחמות והם רוצים אחדות ושלום פנימי. נמאס להם מהמחלוקות, ולשם כך גם הם אימצו את השיח של "אין ימין ואין שמאל" ו"כל הפוליטיקאים טועים", "אין טובים ואין רעים" וכו'. בעולם בו יש פוסט-אמת, אנשים צריכים לפעול לפי אמות מוסר מסוימות. לכן, כמו האו"ם, הם מייצרים לעצמם 'שיח סימטריה', באמרם: "ארגוני השמאל הם קיצוניים וארגוני הימין הם קיצוניים". כלומר, הקיצוניים הם הרעים ו'אנחנו' המתונים הטובים.

איך מגדירים קיצון?

מאחר ובפוסט-מודרנה אין אמת אלא קיצוניים משני הצדדים, לכן צריכים להגדיר מיהו הקיצון. הקיצון לרוב בִּפְחָן על פי הסגנון שלו. כלומר, מי שמדבר בסגנון יפה הוא מתון, ומי שמדבר בסגנון חריף הוא קיצוני. לאחרונה נכחתי בוועדה בכנסת בה הפרקליטות האשימה לוחם שהרג נוח'בות בגין רצח. הסגנון בו פרקליט המדינה דיבר היה כל כך יפה, והסגנון של החייל המתגונן היה מאוד תקיף. אם תשאלו את אנשי האו"ם מי צודק ומי אשם, הם יגידו שהלוחם דיבר באופן תקיף ולכן הוא קיצוני ואשם, והפרקליט דיבר כל כך יפה ולכן הוא צודק. בעולם בו אין מהויות, הצדק נבחן לפי סגנון הדיבור.

מאחר והאו"ם לא בקי בפרטים אלא בעיקר בסיסמאות גבוהות, אין לו שום יכולת לעשות שלום בין מדינות. בגלל שהוא לא רוצה לנקוט צד, הוא הרבה פעמים מאשים את שני הצדדים, ויוצר סימטריה מזויפת

”
**אנשי האו"ם
 מבקשים מהימין
 לעשות 'הסכמות
 רחבות'.
 מהשמאל הם
 לעולם לא יבקשו
 זאת, כי השמאל
 מדבר בסגנון יפה
 והימין בסגנון
 אלים**

כמו שארגוני השמאל החליטו אחרי המלחמה ש"אסור לחזור לשיח של השישי באוקטובר". הם לא התכוונו לשיח הסרבנות הבזוי או למחאות קפלן, אלא לכל מי שאומר שיש ימין ושמאל, שהרי זה פוגעני ליצור חלוקות אידאולוגיות. יחי הטשטוש המאחד. קמו גם כל מיני ארגונים בסגנון 'משטרת השפה' שבאופן מפתיע מגנים בעיקר את הימין, כי חייבים לדבר יפה וכל מי שמציף בעיות מהות - הוא קיצוני ואדם רע.

אגב, כשהרמב"ם מדבר על המושג 'דרך האמצע' שחידש אריסטו, הוא לא מתכוון שכל אדם או נער יגדיר לעצמו מיהו הקיצון וממילא מהו האמצע, אלא שהתורה היא המגדירה מהו הקיצון ומהי דרך האמצע. אין זה מושג של פלסטלינה שמסור לכל אחד, ולהבדיל, גם אריסטו סבר שהפילוסופיה היא המגדירה את הקיצון. אך הגדרת הקיצון מעולם לא נבחנה על פי פרמטרים של סגנון השיח.

קריטריון נוסף לצדק - בקשת השלום

אנשי האו"ם בטוחים שכולם רוצים במלחמות חוץ מהם, הם אנשי השלום והסימטריה, היחידים שמבינים מהו שלום ומהי הדרך להגיע אליו. ממילא, כל מי שמדבר בסוגיות מהות או שרוצה לעשות רפורמה - הוא איש מדון ומלחמה.

אנשי האו"ם מבקשים מהימין לעשות 'הסכמות רחבות'. מהשמאל הם לעולם לא יבקשו זאת, כי השמאל מדבר בסגנון יפה והימין בסגנון אלים. מבחינת אנשי האו"ם - פוליטיקה היא מנגנון אלים ופוגעני, הם קוראים לזה 'פוליטיקה של הכרעה' לעומת 'פוליטיקה של הכנסת אורחים' שהם מציעים. כמה יפה היה עולמנו אם בפוליטיקה הישראלית היינו פותרים בעיות כמו בוועד בית השכונתי, ולא בקלפי אלים ופוגעני שמנסה להכריע את היריב. ב'פוליטיקה של הכנסת אורחים' של אנשי האו"ם ישבו רק אנשים שמדברים בסגנון יפה. זה לא משנה שהמודל האוטופי הזה לא קיים באף מקום בעולם, אבל אם נדמיין אולי זה יקרה.

אצל אנשי האו"ם מי שמדבר בשם השלום וערכי הדמוקרטיה הוא צודק, ולכן הסרבנות (או אי-ההתייבבות) הייתה לגיטימית, אך הרפורמה המשפטית לשיטתם פגעה בעם, ולכן היא פסולה.

חשוב להדגיש, הכוונות של אנשי האו"ם הן טובות - הם פשוט חושבים שמי שלא חושב כמותם הוא קיצוני ורע, וממילא פוסלים אותו.

מי זה העם?

אנשי האו"ם לא חיים עם פי קריטריונים של אמת, אלא על פי סימטריה קדושה של דרך אמצע של מתונים, בין קצוות קיצוניים, שהם כמובן רעים. ממילא, לא מעניין אותם איפה רוב העם נמצא, כי מבחינתם רוב העם יכול להיות קיצוני, ובית המשפט שמדבר בסגנון יפה הוא המתון והצודק. לכן, כשהם מדברים על פגיעה בעם זה תמיד יהיה בשמאל, כי השמאל מייצג את זכויות האדם, הנאורות והמתנינות. לעומת הימין שנחשב קיצוני ופוגע בעם.

הביטוי 'קרע בעם' תמיד ייצג את השמאל הפגוע. לימין הרי אין רגשות. גם אצל חלקים בציבור הדתי-לאומי המושג 'אהבת ישראל' זה משהו שיהיה קשור לשמאל. עם החרדים והמסורתניים מותר לריב ולכפות עליהם חוקים, אך עם השמאל זו שנאת חנם שגורמת לחורבן.

או"ם שמום

אנשי האו"ם מדברים עם כוונות טובות אבל לא מבקשים שלום אמיתי והסימטריה שלהם מזויפת, הסגנון היפה שלהם הוא לרוב מסווה לסתימת פיות (בצורה ליברלית כמובן), הם רוצים להיות בשלטון ולהתוות מדיניות בדיוק כמו פוליטיקאים שהם מכנים אותם קיצוניים. למרות שהם מדברים במילים של אהבה ושלוש הם גם כועסים ושונאים, בדיוק כמו כל בני האדם. הניסיון שלהם לומר שכולם קיצוניים, כועסים ושונאים, ורק הם מכניסי אורחים, זוהי מסיכה. אם תתבוננו היטב, תמצאו אותם פוסלים כל הזמן אנשים החושבים אחרת מהם, והניסיון שלהם למשטר את השיח זו בריונות וסתימת פיות. הכוונות הטובות של אנשי האו"ם גורמות לחוסר צדק ויוצרות קרע בעם.

השלום האמיתי

השלום האמיתי לא יגיע מתוך יצירת סימטריה מזויפת ולא מתוך סתימת פיות במסווה ליברלי. אלא על ידי אחדות שבנויה על השורשים הזהותיים שלנו כעם. חדירתן של תרבויות זרות לתרבות הישראלית בניסיון לטעון שאין אמת ולכן כולם צודקים, מרחיקה את האחדות. החזרה שלנו למסורת ישראל, לקולקטיב הזהותי שלנו, היא שתביא את האחדות והשלוש. כל ניסיון לייצר שלום וסימטריה בתוך כאוס של רב-תרבותיות ורב-מגדריות לא יצלח. אחדות שטחית של טשטוש מהויות זוהי דרך קצרה שהיא ארוכה, היא נראית כמו אחדות אבל מסתיימת בכאוס, ואילו מחלוקות על המהות, גם בסגנון חריף, נראות כמו ריב אבל סופן להביא שלום. זוהי דרך ארוכה וקשה אבל היא אמיתית ותביא לאחדות אמיתית.

**השלום האמיתי לא יגיע מתוך יצירת סימטריה
מזויפת ולא מתוך סתימת פיות במסווה ליברלי.
אלא על ידי אחדות שבנויה על השורשים
הזהותיים שלנו כעם**

עשר הערות לקראת 'עסקת חטופים'

אודי בן חמו

כל אחד
הרי רוצה
להיות חלק
מה'מקובלים'
- אלה
היושבים
מאחור
באוטובוס.
כך נוצרת
התופעה של
הכואבת של
'אנוסים',
החוששים
להביע את
דעתם
הלאומית
והיהודית
בפומבי

א. מדינה והנהגה אינן פועלות בחלל ריק. יש לחצים רבים מכל עבר, ולרבים מהם איננו חשופים.

כל אמירה ציבורית עקרונית צריכה להביא זאת בחשבון מצד אחד, ומצד שני להביע עמדה מוסרית בסיסית בצניעות גם כשלא כל הפרטים חשופים לעינינו.

בשורה התחתונה: אם תיעצר המלחמה כך שהחמאס לא יושמד ולא כל החטופים יחזרו, יהיה זה הפסד צורב חס ושלום.

ב. מהרגע הראשון שבו הסכמנו לקרוא לשיח כלשהו עם השטן 'עסקה', נפל דבר.

זה לא קרה היום, זה קרה לפני שנים רבות. ומאותו רגע היה ברור לאן הדברים הולכים.

לצערנו היו לנו, לאומה כולה, הזדמנויות רבות לשנות את פני הדברים, ולא השכלנו לעשות זאת.

ג. המוסכמה הפשוטה של כל אומה חפצת חיים הייתה, מאז ומעולם, שעם חוטפים לא מדברים. רק מכים בכוח. ואם זה לא עוזר, אז מכים בעוד יותר כוח.

וכל מחיר מקומי, יהיה כואב ככל שיהיה, הוא קטן יותר מהמחיר המצטבר העתידי לאור הפרצה המוסרית שבמו ידינו אפשרנו.

כך למשל המליץ שמעון פרס סביב 'מבצע אנטבה', ובכך אף התגאה בצדק בספרו כשהמליץ לאמריקאים לפעול בדרך זו סביב סוגיה דומה.

מובא פה דווקא פרס, כדי להבין שזו הייתה בעבר מוסכמה פשוטה גם אצל יונים צחורות בהקשרי ביטחון, ולא רק אצל ניצים 'משיחיים'.

אין דבר יותר מוסרי מזה, ומיותר להסביר מדוע. לעניות דעתי, מי שלא מבין זאת בחוש, שום נימוק לא יעזור לו. הרגשות השתלטה עליו לחלוטין.

ד. כל מי ששירת כחייל קרבי יודע שבעת הסתערות לא מטפלים בפצועים, ממשיכים עד גמר ההסתערות. לא מפני שאיננו דואגים לפצועים, אלא משום שאנו דואגים לכל הכוח כולו.

וכעת האומה כולה בהסתערות, גם אם ממושכת היא.

כל מי שמתנגד לעסקה עם השטן - נושא את עיני כל העדה. לא רק של החטופים עצמם.

מתוך אחריות הוא מתנגד לכך, לא מתוך קשיות לב. הצורך להבהיר נקודה זו מעיד על מפעל הדה-לגיטימציה כלפי מי שחושב אחרת.

**בעולם
הלימוד
והתוכן של
היהדות יש
מדפי
ספרים
עצומים של
מחלוקות.
המחלוקת
מבררת,
מגבשת,
מקדמת;
היא בריאה
בהיותה
נתונה
בכללי
לוגיקה,
כבוד
והקשבה**

ה. **המאבק בהקשרי החטופים הוא מאבק על הדרך, לא על עצם הדאגה לשלום החטופים.** והעובדה שיש צורך להבהיר גם נקודה זאת מהווה כתם מוסרי על מפעל ההשתקה הבזוי המבוצע פה כלפי כל מי שחושב אחרת. ביוש ('שיימינג') לכל מי שלא עונד סיכה צהובה, לכל מי שמסרב ללכת לכיכר, לכל מי שדורש הכרעה וניצחון מוחלט, למי שמסרב להשתתף ב'עצרות תמיכה נייטרליות' עם משפחות החטופים ומחויב בכפייה לקבל את קריאת ההמון 'עכשיו', ועוד.

ו. **המאבק על הרוח הנדרשת בשעת מלחמה הוא מאבק על השכל, על צלילות הדעת ועל בהירות המחשבה.** ובשעה זו ראוי שכל אחד יעשה חשבון נפש עם עצמו - עד כמה סייע לשיקול השכלי לגבור או כמה סייע לרגשנות לא מאוזנת לפעול.

נקודות ציון רבות עולות במחשבותי כעת. ומי שדרכה רגלו במיזם רגשני שכזה, ראוי שיסכור את פיו כעת ולא יבזה ויפגין נגד 'עסקאות מופקרות'. מבט במראה יהיה יעיל ומתבקש יותר.

ז. אבן הבוחן המרכזית לצורך בקיומו של אירוע בעת מלחמה (תפילה, ערב שירה, סיור וכד') היא, האם בעקבותיו מתמלאת האומה רוח גבורה וניצחון, או שמא רפיסות וחולשה תחת מסווה של סולידריות ואחדות. דרושים כעת אומץ לב וכנות לבחון זאת מול המראה - לאנשי ציבור, רבנים, מחנכים ועוד. כשרירי המוח נחלשים והאנרגיות מתפזרות ללא מיקוד, או ליתר דיוק בכיוונים הפוכים - התוצאה היא בהתאם.

ח. דמיינו מציאות של מיזמים רבים סביב הניצחון והגבורה דווקא. החליפו כל ביטוי לסרט צהוב שפגשתם לדגל ישראל או לסמל כלשהו אחר המבטא גבורה - כך נדרש לפעול! כשהצהוב התפשט, בדרך כלל השכל נסתם. ולמרות המחיר הכואב המסתמן, המאבק עוד רחוק מלהסתיים.

ט. עוד לא פורסמו שמות הנרצחים העתידיים, אך לצערנו שמותיהם עוד יותר בעתיד לפרסום. אנחנו פשוט עדיין לא מכירים אותם. מחבלים רוצחים ששחררו לא הפכו כידוע למתנדבים צדיקים בזק"א. הם רק הוסיפו להם עוד עבודה רבה. להם, לחברה קדישא ולמחנה הקודש והחסד של אמת - שוּנָה.

י. ולמרות הכל חשוב לזכור: יש בעל בית לבירה. המלחמה עוד ארוכה והיא לא תלויה רק בנו, ואם לא נשכיל להבין זאת כעת, על כורחנו נבין זאת בסיבוב הבא. רק שהמחיר יעלה ויכאיב. לא נכפוף קומתנו, יהודים גאים אנחנו. שבנו ארצה לקומם את חיינו, ונפעל יחד בכל הכוח למען חיזוק הכוחות הבריאים ההולכים לפני המחנה ומבשרים לאומה כולה תקווה וגבורה.

שיעור בהיסטוריה: איך אנחנו יכולים לשחרר את החטופים?

בן יעקב סבו

אפשר לבחון את ה'עסקה' עם השטן ההולכת ומתקמת מזוויות שונות ומגוונות:

מבחינה מוסרית, מבחינה ביטחונית, מבחינה חברתית, מבחינת הלחץ הבין-לאומי, ועוד ועוד.

התקשורת מנסה ליצור מסגור שיח, שלפיו יש כאלו שהחטופים נמצאים אצלם בעדיפות זניחה.

מסגור שיח הוא כידוע אחת מטקטיקות המניפולציה החזקות ביותר.

אחת הטענות שמתלוות לטענה הנ"ל היא, שאין דרך אחרת לשחרר חטופים, ושההיסטוריה מוכיחה זאת.

האמנם? היום ננסה להבין האם זו טענת אמת.

א. עם ישראל גועש בימים האחרונים, בצדק, סביב סוגיית ההסכם עם השטן.

נראה בינתיים שהראיה קצרת הטווח, המיידית, החיה בעולמות הדמיון ולא במציאות, הרגשנית, הכנועה, היא זו שבינתיים ידה על העליונה. הקרדיט לנפילה הזו, מלבד לקמפיינרים המתוחכמים ולמסמך ההכוונות של סינוואר, מגיע גם טיפה לכל אחד מאיתנו שלא עמד באופן איתן וגיבור אל מול הלחץ התקשורתי.

בע"ה עוד מתפללים ופועלים שהדברים יתהפכו.

זה יכול לקרות בזכות הערבים ש'לא מפספסים הזדמנות לפספס הזדמנות' - אחרת מזמן הגולן היה של המורדים הסורים ויהודה ושומרון של ערפאת. וזה יכול לקרות בזכות דמויות מופת של גבורה עילאית ואצילית כגון משפחות פורום הגבורה ופורום תקווה. ימים יגידו.

היום ננסה ללמוד מההיסטוריה איך באמת משחררים חטופים: על ידי לחץ דיפלומטי-כלכלי-ואיום צבאי בלתי מתפשר, ולא על ידי כניעה.

ב. בשנת 1985, בעת שדרום לבנון הוחזק בידי צה"ל, נחטף המטוס האמריקאי בואינג 727, טיסה TWA 847 מאתונה, על 153 נוסעיו ואנשי צוותו, והונחת בבירות. החטיפה התבצעה על ידי חיזבאללה והמטרה הייתה ללחוץ על ישראל לסגת מדרום לבנון ולשחרר אסירים. ומה התשובה שהם קיבלו?

לחץ מדיני-כלכלי כבד על סוריה, הגורם הכי משפיע על לבנון בזמנו, שהוריד את החוטפים על הברכיים.

הדיפלומטיה האגרסיבית הובילה לשחרור החטופים לאחר שבועיים, והדרישה של חיזבאללה לנסיגה ישראלית מלבנון לא מומשה כלל.

נשמע מוכר?

נשמע פשוט?

הלאה.

התקשורת

מנסה

ליצור

מסגור

שיח,

שלפיו יש

כאלו

שהחטופים

נמצאים

אצלם

בעדיפות

זניחה.

ג. בשנת 1985 נחטפה אוניית הנוסעים 'אקילה לאורו' על ידי ארגון אש"ף, בתכנון והנהגת יאסר ערפאת ואבו עבאס. על הסיפון היו 97 חטופים, והחוטפים דרשו שחרור מאסיבי של אסירים פלסטינים בישראל בתמורה לשחרורם.

לחץ אגרסיבי איתן גרם לסוריה ולמצרים לפחד לשתף פעולה עם החטיפה, השאיר את החוטפים מכותרים ובלתי אפקטיביים, וגרם לשחרור החטופים, ללא שום היענות לדרישותיהם.

ד. ומהמציאות הכלל עולמית: שחרור חטופים בתעשיית הנפט של ניגריה בשנות ה-2000, חטיפת "פינקה מאגדלנה" בפיליפינים, שחרור האוניה "אל-רוחא", חטיפת בני ערובה בדרום סודאן, חטיפת העובדים של חברת "Areva" בניז'ר, חטיפת בני ערובה באפגניסטן, שחרור אזרחים קוריאנים בתימן, חטיפת חברי צוות של "Médecins Sans Frontières" בצ'אד, ועוד ועוד ועוד.

רק צריך ללמוד טיפה היסטוריה, ולהישאר עם קורטוב היגיון בריא.

ה. אם זה כל כך פשוט, מה קורה פה? זה כבר נושא למאמר בפני עצמו, אבל חלק מההשלכות של תודעת פירוק הזהויות של הפרוגרס, מוביל לחוסר יכולת להחזיק בעמוד שדרה הגיוני וערכי. אדם שהזהות היהודית שלו היא אויבת מבחינתו, מצוי בדיסוננס של בריחה מעצמו, משורשיו. כדי לקבל גושפנקה למלחמה העצמית שלו, הוא חייב לצייר את מי שמכבד את זהותו היהודית כאדם קר ושונא אדם, הרוצה להקריב חטופים בשביל 'הזיות משיחיות'. הרי אם הזהות הלאומית והיהודית שלי היא לא מפלצתית, אז ממה אני בורח?

”
אדם
שהזהות
היהודית
שלו היא
אויבת
מבחינתו,
מצוי
בדיסוננס
של בריחה
מעצמו,
משורשיו

צריך להגיד בקול ברור - חטופים שוחררו בעבר וישוחררו בעתיד על ידי לחץ מדיני-כלכלי-ואיום צבאי קטלני.

כשלאדם יש אמונה בצדקת הדרך שלו ובצדקת נוכחות העם היהודי בארץ ישראל, אין לו שום בעיה להיות קטלני אל מול מי שחטפו את בנותיו ובניו.

זאת הדרך היחידה לשחרור אמיתי של כל חטופינו. כל דרך אחרת שננסה תוביל לעשור של התשות מצד חמאס, בהן הוא שומר תמיד על קלפים של חלק מהחטופים, ובמקביל אנו נותנים לו הישגים שרק יהוו השראה ויוציאו מעוד מיליון ערבים את המחבל הרדום שבתוכם.

הזמן הגדול הזה שאנו מצויים בו, קורא לנו להיות המבוגר האחראי שלא נופל לקמפיינים, אלא מחזיק איתן את המציאות אל מול כל האתגרים, ומוביל אותה לקומה הבאה שלה.

עלינו לפעול לא מתוך תחושת קטסטרופה מיידית, ולא מתוך תחושה שהכל אבוד. בכל סוגיה ציבורית צריך לחשוב איזו תודעה עלינו ליצור בעצמנו שתכין אותנו טוב יותר לסוגיה הבאה.

אחרי האתגר הזה יהיו עוד רבים, בחלקם ננצח ובחלקם ח"ו קצת נחטוף, אבל את הנצח אי אפשר לעצור. בע"ה.

**”כשלאדם יש אמונה בצדקת הדרך שלו
ובצדקת נוכחות העם היהודי בארץ
ישראל, אין לו שום בעיה להיות קטלני
אל מול מי שחטפו את בנותיו ובניו**

התייחסות ל'עסקת החטופים'

אודי בן חמו

דמיינו
מציאות
שלאחר
כניסת
טראמפ
כנשיא,
מפוטרים
הרמטכ"ל
והיועמ"שית,
הצבא עובר
שינוי דרסטי
בדרך הפעולה
שלו, אמברגו
נשק מוסר
ו'סיוע
הומניטרי'
נחלש,
מבוצעת
תקיפה
באיראן וכל
המרחב
סביבנו
מעוצב אחרת

פרטי העסקה כפי שהתפרסמו הערב הם נוראיים.

כל סעיף וסעיף חמור ורע יותר מקודמו.

תחושת אויר שיצא מהמפרשים. המפרש הפרטי והלאומי גם יחד. **האירוע הזה מבטא השפלה לאומית וכל מי שיש לו רגשות לאומיים בריאים חש כעת כאב, צער גדול ותחושת הלם מוחלט.**

"אין בשר המת מרגיש באיזמל"- התחושות הכואבות הללו מעידות על בריאות.

"לפל זמן וְעַת לְכָל חֶפֶץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם.. יַעַת לְבָבוֹת וְיַעַת לְשָׁחוֹק".

לכתוב כעת דברים מנחמים נראה קצת חסר טקט.

רבים חשים את צער האומה המשתלט ויתכן ועדיף כעת פשוט לדום. אומה היא לא אוסף של פרטים.

ובכל זאת, ראוי לומר את הדברים הבאים:

א. **מהיכן הגיעה התפנית הדרמטית הזאת לאחר עמידה איתנה מעל שנה של ראש הממשלה?** ניכר שמדובר בהורדת נתניהו על הברכיים בכוח על ידי טראמפ וכפייתו לקבל את התנאים אחרת שערי הגיהנום יפתחו על ישראל, לא על החמאס. כואב.

ב. האם לא ראוי שבשעה קשה כזו יעמוד ראש הממשלה על רגליו ולא יוותר ויהי מה? אכן. לגמרי.

אבל לנו קל לומר זאת. האחריות לא עלינו ומה שעומד מאחורי הקלעים לא ידוע לנו.

אז מה, נשתוק? לא. ראוי למחות ולבקר. אך לא לאבד את הראש ולא ראוי לבזות ולהשפיל.

ראש הממשלה עמד בגבורה רבה למשך זמן רב וכעת ביצע כזו תפנית, צער רב ראוי שיהיה גם כלפיו, ובעיקר תפילה.

ג. **בחיינו של אדם ובחיייה של אומה ישנם רגעים קשים.** אך יתכן (ויתכן גם שלא) ובפרספקטיבה רחבה, הדברים עוד ייראו אחרת. לכן אם השלב הזה ב'עסקה' עומד בפני עצמו, תהיה זו חרפה, כישלון, הפסד צורב ועוד.

אך אם במבחן הזמן, לאחר 42 יום, נחזור להילחם בעוצמה רבה יותר עד להשלמת כל מטרות המלחמה, אז הכל יכול עוד להיראות אחרת, גם הצעד הנוכחי.

אבל לא כעת. כעת מאכזב וכואב מאוד.

ד. אני זורק פה השערה הלקוחה ממוחי הקודח, אין לה שום ביסוס:

דמיינו מציאות שלאחר כניסת טראמפ כנשיא, מפוטרים הרמטכ"ל והיועמ"שית, הצבא עובר שינוי דרסטי בדרך הפעולה שלו, אמברגו נשק מוסר ו'סיוע הומניטרי' נחלש, מבוצעת תקיפה באיראן וכל המרחב סביבנו מעוצב אחרת.

אמנם במציאות אידיאלית המחיר הינו גדול מדי, ולצעד הנוכחי כלל לא היה מקום, אך החיים יותר מורכבים. ימים יגידו.

ה. **הרמטכ"ל לא הביא תוצאות.** במבט לאחור, כעת ניתן רק לכאוב ולהתאכזב מהתוצאות החסרות והבלתי מספקות של צה"ל בזמן שעמד לרשותו לפעול. למרות גבורת הכוחות ומסירות נפשם של הלוחמים.

אני מניח שגם חוסר היעילות בפעולה הצבאית שאינה כובשת שטח לא מסייעת לעמידה הנחושה של נתניהו.

ראוי לנצל את השעה ואת פרק הזמן הזה כדי לשדד את המערכות ואת עולם הרעיונות, למרות שדברים כאלו לא משתנים ביום אחד. יתכן ודווקא בגלל העת הזאת, נזכה ל'קפיצת דרך תודעתית'.

וכדאי לזכור, כל מלחמה נתונה בתוך סרגל זמנים קשה ולא אין-סופי.

ו. **"אז מה, הכל היה לשווא?" חס ושלום.** כמו טעויות בלתי נמנעות של הורים, טעויות של משקיעים, ולהבדיל, כמו טעויות וצעדים של מפקדים עליהם נפלו לוחמים. האדם והאומה מבצעים את כל מה שהם יכולים לעשות וזה ממש לא מושלם, ממש חסר ומסתבר כלא מספק. אך זה לא היה לשווא. **האמירה הזו מיותרת ופוצעת. ובעיקר לא נכונה. ככה החיים נראים.** נחזור מחוזקים ולמודי ניסיון בסיבוב הבא. למרות המחיר. ימים יגידו.

ז. בעוד ימים מספר נצפה בבני עוולה רוצחים, עולזים ושמחים, והתמונות יהיו כואבות עוד יותר. אך הקרב הזה לא נגמר, המסע עוד ארוך. יהיו בו עוד עליות ומורדות. כתבנו זאת מיד כשנפתחה המלחמה.

ואחרי הכל תמיד כדאי לזכור שהמניה הכי בטוחה להשקעה היא עם ישראל. יש ירידות מידי פעם ואפילו התרסקויות, אמנם בחשבון הגדול המניה ממשיכה לעלות. אבל כעת נכאב.

"לו חפץ ה' להמיתנו לא לקח מידנו עלה ומנחה ולא הרֵאנו אֶת כָּל אֱלֹה וְכַעַת לֹא הִשְׁמִיעֵנו קְּזָאת".

”
ואחרי הכל
תמיד כדאי
לזכור
שהמניה
הכי בטוחה
להשקעה
היא עם
ישראל.

כמה הארות מתוך טלטלת עסקת החטופים

עזרא הימן

א. **בשנה ורבע האחרונות חווינו הרבה נפילות**, החל מהטבח בשמחת תורה, דרך אסטרטגיה קפואה של המטכ"ל ועד החייאת החמאס בתספוק שוטף שעזר לו לקום על הרגליים, ועוד. **לצד זה חווינו עליות גדולות**, גבורה עליונה שלא ראינו דוגמתה, נצחונות גדולים בצפון, ועוד. במשך כל התקופה האחרונה **חושך ואור מעורבבים יחד**. עסקאות עם השטן, שחרור אלף מחבלים, ויתור על השמדת הקמים לכלותנו ונסיגה הם נפילות קשות המעיבות מאוד על השמחה של הצלת החיים. אבל **הכוחות הגדולים שהופיעו וצמחו כאן בשנה האחרונה, הם כאן כדי להישאר**. הם ימצאו את דרכם בצורה כזו או אחרת אל ההנהגה הצבאית והפוליטית, אל העשייה. נכון לכעוס, אך לא להתייאש. לא נשוב אחור. מה שקנינו בדם, ביזע, בדמעות ובנשמה ישראלית גדולה הוא קניין גמור בנפשנו ובעבור המשך דרכנו.

ב. **אחרי כל זה, הנה מה שחסר:**

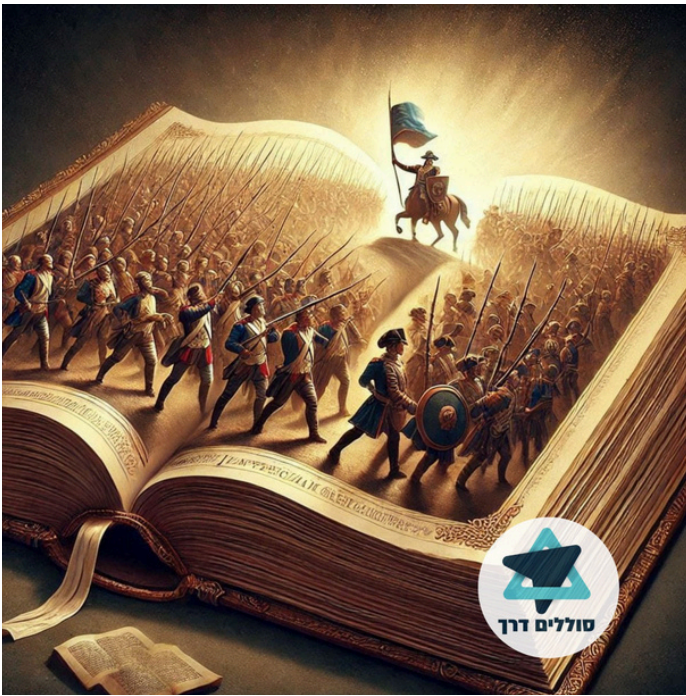
את החיים, הדופק והחירות של יהודי אחד שחטוף בידי האנשים הכי אכזריים עלי אדמות אנו יודעים להרגיש היטב. גם של עשרות יהודים כאלה. אך לא מספיק הרגשנו את החיים והדופק והחירות של עם שלם, של הדורות שהיו ושהיו. את הצרה של הרגע הרגשנו, אך לא מספיק הרגשנו את הצרות הצרורות שיתרקמו רגע אחרי שהחטוף יחזור. את ההצלה של מעטים הרגשנו, אבל מערך הניצחון של עם שלם על הרוע המתפשט בעולם הסחנו את דעתנו. וכמו בתודעת גלות - את הערבות על יהודי בצרה הרגשנו, אך את אפשרות גאולת עם ואדם החמצנו. התודעה הלאומית שלנו עדיין מנמנמת בין שינה ליקיצה.

עוד חזון למועד עד שנדע להחזיק את הדברים האלה **לא רק בהברקות עם עליות ומורדות, אלא לאורך זמן**.

גם הרבה אנשים שמתנגדים היום לעסקה מופקרת לא הצליחו להחזיק חשבון של חתירה לניצחון לאורך זמן בשנה האחרונה, ובמקום להיות מפוקסים ומרוכזים בחוסן הלאומי נפלו אל חולשות ומצוקות הרגע, וכעת נזכרו להתעורר כשהתוצאה הקשה הצפויה מונחת לפנייהם.

המלחמה שלנו להבטחת ביטחוננו של כל אחד ואחד בישראל קשורה בשרשרת עם קיומו, חירותו וזקיפות קומתו של עם ישראל בכללותו, ואלה קשורים בשרשרת עם ייעודנו ושליחותנו למאבק על הטוב בעולם, למעננו ולמען העולם. **כל השרשרת הזו צריכה להיות איתנה כדי לעמוד בניסיונות קשים שהרוע מעמיד בפנינו**.

”
יש הבדל
בין רצון
העם והרוב
בפועל לבין
'הרצון'
הכללי'
שהיה,
לשיטתו,
אמור להיות
מוסרית
הרצון של
העם, ובלית
ברירה, בלב
כבד אך
שלם, צריך
לכפות את
העם אחרת
על פי אותו
'רצון כללי'.

”
הליברליזם
רואה את האדם
כטיפש
שהושחת
באמצעות
התרבות
ושצריך להחליט
בשבילו בשם
'הרצון הכללי'

ג. **במשך כל הדורות**, מהכניסה הראשונה לארץ בימי קדם, דרך העליות הראשונות של הציונות המתחדשת, ועד לפני 20 שנה, **היה ברור לעם ישראל שחבל עזה הוא חלק בלתי נפרד מעצמנו ובשרנו**. זה אחד המקומות הראשונים שאליו הגיעו העולים בעלייה הראשונה בסוף המאה ה-19. הם בנו התיישבות משגשגת בכל חבל עזה, שהחזיקה מעמד עד פרעות תרפ"ט. זהו גם מקום שבו פיתחנו חבל ארץ משגשג וחלומי גם בדור הקודם, עד חורבן גוש קטיף. תחושת השייכות הלאומית למקום הזה היא הבסיס והתנאי לשינוי האסטרטגי שאנו מצפים לו גם בצורת הלחימה של צה"ל וגם ביכולת ההרתעה מול אויבינו. אלה דברים שלא רק נכונים מצד עצמם, אלא גם יכולים לייצר אלטרנטיבה להצלת עוד חטופים. ולא רק אחינו ואחיותינו חטופים. **כל חבל הארץ הזה, שהוא ממש עצמנו ובשרנו, חטוף בידי רוע שפל**. ויש זיקה בין הדברים. להפוך את חבל עזה מגיהנום לגן עדן זה עלינו, ורק עלינו. ואנחנו לגמרי יכולים לעשות את זה, אם נרצה.

ד. **הסכמים אנושיים הם דבר מתעתע מאוד**. העתיד הקרוב לוט בערפל, המחר והמחרתיים אינם ידועים לנו. המציאות יכולה להתהפך שוב ושוב. אנחנו לא יודעים כל מה שנמצא מאחורי הקלעים, וגם כוונות אנושיות הן דבר מאוד מוגבל.

לא ננעלו שערי תחבולה ולא ננעלו רחמי שמים. עדיין יש בידינו כוח, בתפילותינו ובמעשינו, להפך הכל לטובה. אז אחרי התחושות הקשות צריך להרים את הראש למאבק הבא ולהמשיך הדרך.